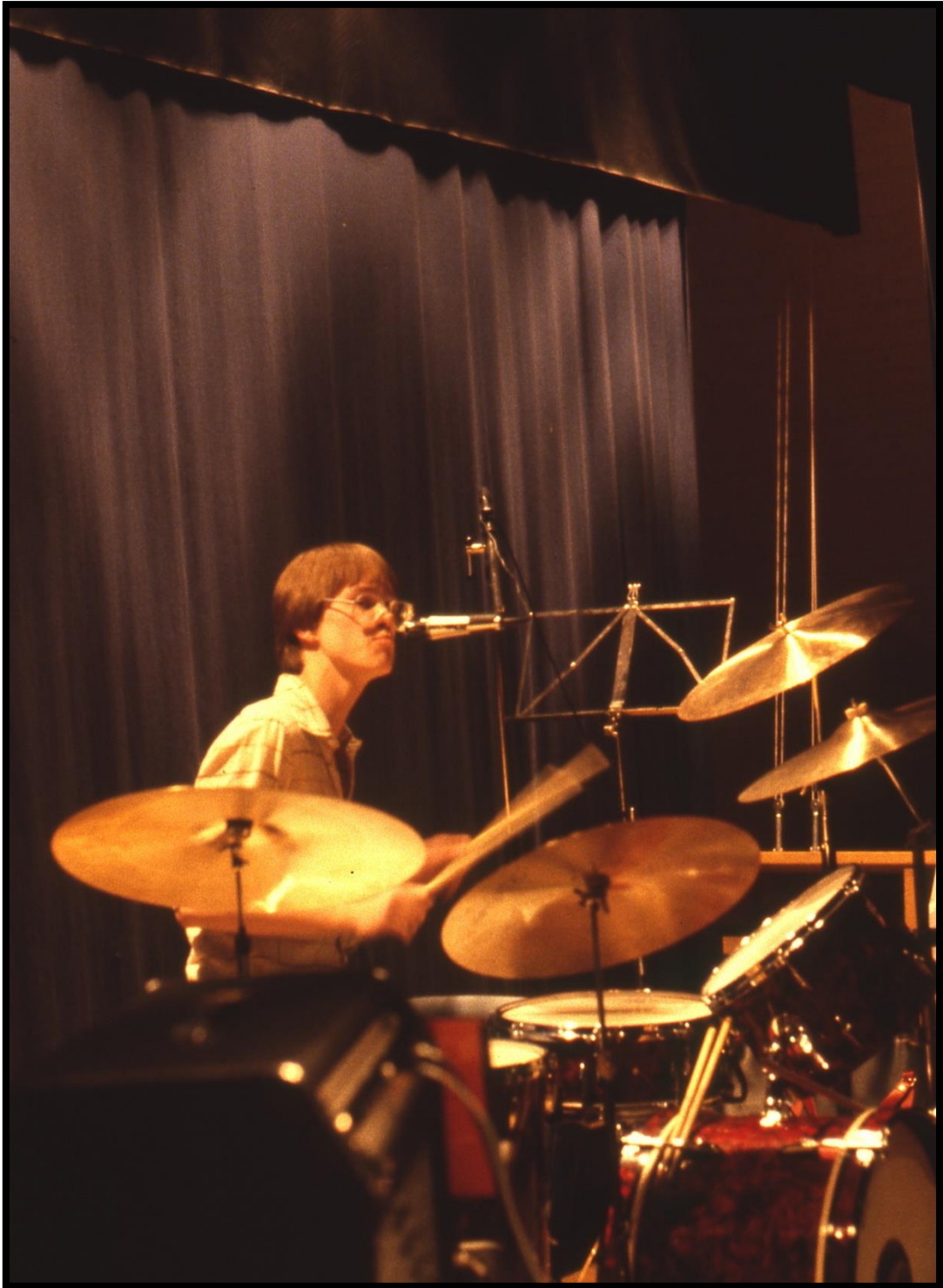

KEIKALLA

LÄHIKUVASSA PETRI TANSKANEN

KEIKALLA

MOJO – 1977 (Kokkola)

Yhtye soitteli ja treenaili lyhyen aikaa syksyllä 1977. Tästä alkoi Petri Tanskasen bändiura ja seuraavassa hän avaa muistojensa arkkua.

Mojo, jossa nimestään huolimatta ei ollut ripaustakaan bluesia, synnyttiin syksyllä 1977 Alaviirteellä Jokisalon Jukan perheen mökillä pidettyjen viikonloppujamien jälkimainingeissa. Vessu tunsu Jukan, joka soitti kitaraa ja ehdotti jammailua heidän mökillään. Jukka puolestaan tunsu Tarvaisen Arskan, joka oli viaton 14- vuotias poikanen ja oli kuulemma kova basisti (paljastui, että niin oli). Minä en tuntenut kumpaakaan, mutta Vessu ja minä olimme musiikillisesti tuossa vaiheessa kuin paita ja peppu, joten pääsin rumpuihin.

Olin tutustunut Vessuun kesällä 1976 rippileirillä, ja jotenkin meillä synkkasi heti. Kuulin, kuinka naapurihuoneessa joku soitti kitaraa ja menin uteliaisuuttani katsomaan. Siellä seisoj tummatukkainen nuorimies akustinen kitara kädessään vedellen bluesia. Meillä on kaksi erilaista versiota siitä, mitkä olivat ensimmäiset sanamme toisillemme. Minä muistan sen niin, että Vessu lausui ”ja kitarassa Rik Lipton” (väännös tunnetun englantilaiskitaristin nimestä). Vessu taas muistaa sen niin, että minä tupsahdin paikalle lausahtaen ”Mikäs Rik Lipton se täällä oikein sooloilee?”. Otan mielelläni kunnian tuon lempinimen keksimisestä. Joka tapauksessa, musiikki yhdisti Vessua ja minua. Tuossa vaiheessa vielä haaveilin omasta rumpusetistä, mutta tavoitteeksi tuli pistää bändi pystyyn heti kun vain mahdollista.

KEIKALLA

No, keväällä 1977 sitten sain ensimmäiset omat rumpuni, hienon punaisen englantilaisen Edgwaren setin 1950-luvulta puuvirvelillä. Setti löytyi hiihtoloman yhteydessä Hyvinkäältä. Kaupan kylkiäisinä oli tullut vanha Sultan-merkkinen symbaali ja samanmerkkiset haitsut, joiden saundista Saaren Arska lohkaisi joskus, että on kuin huopahattua hakkaisi. Näiden lisäksi ostin Kiviahon Musiikista halvan komppipellin, joka oli niin pehmeää metalliseosta, että siihen alkoi tulla heti alusta lähtien rumpukapuloiden aiheuttamia lommoja. Eikä saundi siitä juuri parantunut. Myöhemmin kyllästyin ja taittelin symbaalista stetsonin. Edgwaret vaihdoin tyhmyyksissäni keväällä 1979 uusiin Hoshinon kirsikanpunaisiin rumpuihin. Kun piti saada astetta isompi setti.

Alaviirteen sessiota varten vuokrasimme muistaakseni Musiikki-Aitasta 50 markalla yhden lauluvahvistimen ja mikserin. Meillä oli mukana yksi mikrofoni (en muista oliko sekin vuokralla) mutta ei mikinjalkaa. Mikki teipattiin harjanvarteen, joka taas kiinnitettiin jakkaraan. Arskalla oli omat Dynacordin bassokamat, mutta kitaristit soittivat molemmat Vessun 20 wattisen Davolin (jota leikkisästi kutsuimme Tivoliksi) kautta.

Alaviirteellä soittelimamme kappaleet olivat varsin sekalaista seurakuntaa. Muistan, että soitimme mm. Shadowsien Apachen (kotimaisen Mescalero-yhtyeen versiota mukailen), Derek And The Dominosin Why Does Love Got To Be So Sadin (Jukan mukaan Why Does Man Got To Be In Finland), Eaglesien Take It Easyn ja Kasevan Tyhjä. Sitten lyö tyhjä: en millään muista mitä muuta tuon viikonlopun aikana soitimme. Äänitin soittelumme Grundigin mononauhurilla, mutta nauha on valitettavasti hävinnyt.

Alaviirteen viikonlopun jälkeen päätimme jatkaa yhdessä soittamista ja pääsimme treenaamaan Hollihaan koululle. En usko, että ihan tosissamme olisimme harjoitelleet Zeppelinin Stairway To Heavenia, mutta minulla on hämärä muistikuva siitä, että olisimme sitä kokeilleet. Ei ollut meikäläisen heiniä, enhän minä ollut (enkä ole!) Bonhamin tyylinen rumpali ollenkaan. Bändi teki yhden sisäpiirin ”keikan” (= julkiset treenit) Hollihaan koululla kolmesta kauniista nuoresta naisesta koostuvalle kutsuvierasyleisölle. Eräiden treenien jälkeen Jukka ja Arska pahoitellen sanoivat, että halusivat soittaa hieman erilaista musaa kuin Vessu ja minä. He eivät tulisi enää harjoituksiin. Niinpä Mojo hajosi klassisesti ns. musiikillisiin erimielisyyksiin. Puolet bändistä olisi halunnut soittaa Eaglesia ja Claptonia, toinen puoli Zeppeliniä ja Bad Companyä.

Circus Nousi ”legendaarisen” Mojon tuhkasta

- Kitara ja rummut eivät juuri bändiä tee – tai niin ainakin silloin Vessun kanssa ajattelimme. Jälkikäteen ajatellen olisi ollut hulppeaa vetää duo-pohjalta... Joka tapauksessa, jostain löytyi basson varteen Puronvarren Matti eli Purtsi. Purtsi kävi itse asiassa samaa koulua kuin minä eli Kiviniittyä, joten tiesin hänet kyllä etäisesti. Purtsihan oli itse asiassa aika kova tekijä. Jos sinulla sattui olemaan nuotit jostain treenattavasta biisistä, niin Purtsi luki bassokuviot lapuista. Tai opetteli kasetilta. Ei välttämättä kovin omaperäistä, mutta pääasia että homma toimi.

Muistaakseni treenasimme aluksi ihan vähän aikaa Hollihaan koululla, mutta jostain syystä, jota en muista, vaihdimme treenipaikkaa Mäntykankaan koulun kellariin. Biisilistalla oli täysin häpeämättömästi Creamia, Hendrixiä ym. 60-luvun psykedeelisiä päähäviä, Santanaa, The Bandia, Claptonia – varsinkin Derek and The Dominosia, rumpali-ihanteeni oli bändin Jim Gordon – standardirokkien lisäksi. Sekalaista kamaa, kuten tyyppillistä oli tuon ajan koululaisbändeille. Jostain syystä valtaosa esittämiemme kappaleiden lead-vokaaleista lankesi minun laulettavakseni. Vessu lauloi muutaman biisin. Laulustemme ei tässä vaiheessa vielä laajemmin harrastettu.

KEIKALLA

Ensimmäinen keikkamme oli varsinainen tulikaste: bändikisat Kokkolan urheilutalolla. Siellä oli ihan hirvittävä määrä kokeneita paikallisia bändejä. Tuomaristossa istui mm. Muusikkojen Liiton edustajana Jussi Raittinen. Voi sanoa, että lievästi jännitti... Jokainen bändi soitti kaksi biisiä.

Circus 1977

Me esitimme Santanan Black Magic Womanin (mikä pokka!) ja McCoysien Hang On Sloopyn. Itse keikasta en muista juuri mitään, se meni sellaisessa adrenaliiniryöpyssä. Kisan voitti Jaws, joka esitti Matti Järvisen laulun Pieni sieni. Toiseksi tuli alaveteliläinen bändi, joka esitti Wishbone Ashin King Will Come'in todella komeasti. Yllätykseksemme tulimme kisassa kolmanneksi ja saimme palkinnoksi mikrofonia (missä se nyt lieneekään?). Tervetuloa maine ja kunnia!

Bändikisassa menestyminen poiki meille keikan diskossa Länsipuiston koululla. Soitimme ruokalassa, joka oli varsinainen kaikukammio. Muistikuvani on, että Cream, Hendrix, Santana ym. hippirokki upposi yleisöön hyvin. Saman kevään aikana soitimme vielä keikan urheilutalon nuorisotilan kahvilassa passiivisina istuneille kuuntelijoille.

KEIKALLA

Kesän -78 aikana tai joskus niillä main lisäsimme kokoonpanoomme Porkon Rinon. Rinon ja Vessun soittotyylit olivat erilaiset, mutta täydensivät toisiaan hyvin. Ja Rinolla oli Gibsonin SG... Serious business! Valitettavasti tälle kokoonpanolle ei enää poikunut keikkoja, olimme kai liian laiskoja markkinoimaan itseämme. Ja lokakuussa 1978 Purtsi pudotti pommin: hän lähtisi toiseen bändiin. Siihen hiipui Circuksen toiminta. Mutta uutta oli luvassa.

Grand Slam syntyi Circuksen raunioille

Grand Slam 1978

Purtsi oli yllättäen lähtenyt toiseen bändiin, joka harjoitteli Haukiojalla. Vessu ja minä kävimme Purtsin kutsusta joskus talven aikana seuraamassa bändin treenejä ja pistimme merkille, että olipa bändissä hyvä kitaristi, joka kaiken lisäksi lauloi taustoja. Ja oli mukava ja rento tyyppi. Tämä joviaali henkilö totteli nimeä Kari Rintala. Koskettimissa oli Laajalan Pasi, joka oli ollut kansakoulussa samalla luokalla kuin minä ja jonka tiesin niiltä ajoilta niin ikään mukavaksi tyypiksi.

Vessulla ja minulla syttyi hehkulamppu pään päällä ja aloimme kehitellä täysin häikäilemätöntä suunnitelmaa Karin ja Pasin – ja siinä samalla myös Purtsin – houkuttelemiseksi meidän bändiimme. Jota siis ei vielä oikeasti ollut. Ajatus kahdesta soolokitaristista ja kolmesta laulajasta sai sylkirauhasemme toimimaan ylikerroksilla. Tarkoitus oli tehdä Kalifornia-saundin mukaista, laulustemmoilla ryyditettyä melodista musaa, jotain Solariksen tyyliin, mutta omalla otteella. Solaris oli ainakin itselleni Kokkolassa Se Bändi, jossa oli Tyyliä.

Kävimme Karin ja Pasin bändin treeneissä pari kertaa notkumassa ja jammailemassa ja salaa kehumassa Karia ja Pasia kuiskutellen houkutus sanoja heidän korviinsa. Viimeinen niitti taisi olla Solariksen keikka joskus loppuvuodesta 1978 Kiviniityn koululla, jota olin Karin kanssa seuraamassa. Ehdotin Karille, että eiköhän pistetä länsirannikon musaa soittava bändi pystyyn, vähän niin kuin

KEIKALLA

Solariksen tyyliin. Kari tokaisi, että pistetään vaan, hän puhuu Pasille ja Purtsille (joka tässä vaiheessa taisi olla kypsä palaamaan takaisin kotiin). Homma oli sillä selvä.

Treenit alkoivat tosimelellä varmaankin heti joululoman jälkeen tammikuussa 1979, ja treenipaikkana toimi yksi Hollihaan koulun väestösuojista, joka taisi olla myös partiolaisten käytössä. Biisilistaa piti kartuttaa, koska tämä oli vielä aikaa, jolloin kouluissa järjestettiin ns. diskoja (aikaisemmin niitä kutsuttiin konviksi). Diskoissa soittavan bändin piti hoitaa musiikki koko illan ajaksi ja se tarkoitti 5 x 45 minuutin settiä. Musiikin piti olla tanssittavaa, joten listalle löysivät tiensä vähän kunnianhimoisemman musiikin rinnalle rock-klassikot.

Aika sekalaista musaahan me soitimme, sulassa sovussa biisilistalta löytyi Chuck Berryä, Buddy Hollya, Thin Lizzyä, Santanaa, Eaglesia, Outlawsia jne., jopa The Allman Brothers Bandia. Itse asiassa Eaglesia, joka oli rippikesän 1976 jälkeen tehnyt minuun lähtemättömän vaikutuksen, soitimme yllättävän vähän. Niihin biiseihin ei ikään kuin uskaltanut kajota. Täytyy sanoa, että Doobie Brothers oli se bändi, jonka biisit toimivat meillä ehkä parhaiten. Long Train Running, China Grove ja Listen To The Music olivat listamme kulmakiviä. Lisäksi – yllättävää kyllä – hyvin meillä toimi myös Moody Bluesin Story In Your Eyes, jonka Kari toi edellisestä bändistään settiimme. Se toimi aina ja oli yksi vakionumeroistamme. Vahinko vain, ettei yhtään settilistaa ole säilynyt. En millään jaksa muistaa mitä kaikkea soitimme.

Nyt kun meillä oli kaksi asiansa osaavaa kitaristia, meillä oli mahdollisuus joissain kappaleissa käyttää kitarastemmoja. Kuten Circuksessa, minun osalleni jäi suurin osa lead-vokaalien laulamisesta. Olihan se jännä ajatus, laulava rumpali The Bandin ja Eaglesien tyyliin... Vahinko, ettei minua ollut siunattu Don Henleyn äänellä. The Bandin Levon Helmin soittotyyliä ja saundia yritin kyllä joskus matkia.

Ensimmäinen keikka oli helmikuussa 1979 opinahjoni Kiviniityn lukion abien potkijaisissa. Keikka alkoi repäisevästi Kulkurin valssilla, jota soitettiin niin pitkään, että kaikki numerolapuvin varustetut tanssiparit olivat löytäneet toisensa ja saaneet mahdollisuuden kävellä valssin läpi. Sitten oli varsinaisen bilemusan vuoro. Doobie Brothersien Long Train Running oli tilaisuuden ”hitti” ja saimme soittaa sen illan aikana kahdesti. Kesken settimme, kahden biisin välissä yleisöstä kajahti ”Soittakaa se vitaut laav!” (kertosäkeessä lauletaan ”Without love, where would you be now...”). Ja jälleen kolmiääniset stemmat kajahtivat komeasti... Näin ainakin haluan muistaa, heh heh.

Kovin montaa keikkaa emme loppujen lopuksi ehtineet tehdä. Muistaakseni keväällä 1979 oli Kokkolan urheilutalolla yhteiskeikka Effigyn kanssa (siinä oli hyvä bändi, tosi vahva laulupuoli, esittivät mm. Stills-Young Bandin Long May You Runin todella hyvin). Tuolla keikalla backline ja rummut tulivat Musiikki-Aitasta. Rumpusetinä oli kirsikanpunaiset Hoshinot, joita olin jo katsellut sillä silmällä. Saaren Arska miksasi keikan ja hyvin miksasikin. Kuuntelin ihailien rumpusaundeja Effigyn soittaessa osuuttaan. Kun tuli meidän vuoromme soittaa, seremoniamestarina toiminut nuorisosihteeri tai vastaava kuulutti meidät sisään sanoilla ”Ja nyt soittaa Purtsin johtama Kraand Slaam”. Purtsi vaihtoi väriä ja me pidätelimme naurua. Tuo keikka taisi olla ainut kerta, jolloin uskaltauduimme vetämään keikalla Allman Brothers Bandin version One Way Outista. Vessu oli liekeissä sliden kanssa. Muistan, että katsomassa olleet koulukaverit kehuivat.

Jungsborgilla olimme mukana konsertissa, missä esiintyi useita kokkolalaisia bändejä, mm. nuoren Petri Möllerin rockabilly-yhtye. Muistaakseni esitimme setissämme mm. Santanan versiota mukailleen kappaleen She's Not There. Kuvitelkaa, Santanaa ilman lyömäsoitinryhmää, hah hah! Kai se asettui jonnekin Santanan ja originaalin Zombies-version välimaastoon.

KEIKALLA

Venetsialaisten aikaan elokuussa 1979 esiinnyimme Länsipuiston lavalla. En muista, oliko tuolla keikalla muita bändejä Solariksen lisäksi. Tällä keikalla meillä oli rohkeutta soittaa pari omaakin biisiä, joista toinen oli nimeltään Pick Me Up, tai jotain sinne päin (allekirjoittaneen tekemä). Sen muistan, että biisin kantava tekijä oli tuplakitarastemmat ja yhdentekevä sanoitus. Kappaleesta ei ole jäänyt jälkipolville mitään dokumenttia, ei treeninauhaa tai demoa. Onneksi.

Keikkaa pukkasi ainakin vielä yhden diskon verran Kiviniityn koululla talvella 1979. Piti aloittaa soitot ja koulun liikuntasali pullisteli tyhjiyttään. Muutama hassu ihminen hiippaili pitkin seinänvierustoja, kun polkaisimme ensimmäisen setin käyntiin. Ajattelin, että ei tästä tule mitään, järjestävä luokka ottaa kunnolla takkiinsa tästä. Siinä samassa väkeä alkoi tunkea sisään kaikista ovista ja loppujen lopuksi paikka oli ääriään myöten täynnä. Kaikki lipun ostaneet asiakkaat olivat olleet ulkona pakkasessa juttelemassa kavereittensa kanssa odotellen keikan alkua. Ja itse keikka viisine setteineen meni hyvin.

Sitten bänditoiminta alkoi pikkuhiljaa hiipua. Laajalan Pasiin mielenkiinto bänditouhuihin lopahti. Samoin Purtsi kävi jälleen rauhattomaksi ja liukeni bändistä, olisiko ollut tammi-helmikuuta 1980. Ja Vessulle tuntui olevan kysyntää muidenkin bändien tahoilta. Hän oli jo alkanut treenailut Overdriven kanssa aivan loppuvuodesta 1979, Grand Slamin loppuvaiheessa. Päätimme panna pillit pussiin, mutta äänitimme vielä toukokuussa 1980, bändin jo käytännössä hajottua, Musiikki-Aitan yläkerrassa demon, jolla oli neljä omaa biisiä. Nauhan äänittivät Saaren Ari ja Torpan Vesa. Vesa myös avusti koskettimien soittamisessa, koska Laajalan Pasi ei enää lähtenyt mukaan. Nauhasta jäi mukava muisto ja bändi lopetti toimintansa hyvässä hengessä.

Grand Slamin jälkeen sekä Vessu että Kari soittivat monissa kokkolalaisissa bändeissä. Itse soittelin kevään ja kesän 1980 aikana Jokisalon Jukan ja Tarvaisen Arin kanssa nimettömäksi jääneessä bändiprojektissa Jokisalon omia, suomenkielisiä biisejä. Lokakuussa 1980 lähdin armeijan harmaisiin Ouluun. Jokisalon Jukka muutti heti alkuvuodesta 1982 Helsinkiin, missä asuu vieläkin ja on vetänyt siellä mitä erilaisimpia bändivirityksiä näihin päiviin asti.

Kevään ja kesän 1982 aikana Vessulla, Karilla ja minulla oli nimetön bändiprojekti, joka soitteli lähinnä omaksi huvikseen Herman Renlundin kadun varrella olevassa vanhassa puutalossa. Basson varressa tässä projektissa oli Rauno Perttunen. Tuon kesän jälkeen, sekä Vessu että minä, lähdimme Helsinkiin opiskelemaan. Mutta yhteydet Kokkolaan säilyivät, Vessulla kuitenkin tiiviimpänä kuin minulla. Soittelin projektiluonteisesti vielä lyömäsoittimia kesästä 1987 kevääseen 1988 Mango Machinessa, missä Rintalan Kari oli basson varressa.

Monen mielestä Mango Machine oli 80-luvulla yksi ehdottomista huippubändeistä Kokkolassa, jonka esityksistä nauttivat niin yleisö kuin musiikin parissa enempiäkin ahkeroivat musikantit, musadiggarit ylipäätään.

Mangohan oli ollut kasassa jo jonkun aikaa (vuoden 1986 puolelta?) ennen kuin minä aloitin soittaa siinä. Toukokuun viimeisinä päivinä 1987 tulin jälleen kerran Helsingistä kesätöihin Kokkolan postiin ja Rintalan Kari pyysi jammailemaan bändin kanssa, missä hän soitti bassoa. Koska bändissä oli jo rumpali, niin ajattelimme, että lyömäsoittimet olisivat ihan kiva lisä Mangon musiikkiin. Siitä se lähti. Pääsin mukaan valmiiseen bändiin. Harjoittelutilana oli Helénin Mattsin äidin vaatefirman tilat Pitkäsillankadulla. Trumpettia ja flyygelitorvea yhtyeessä soittava Skytten Tommi on muuten isäni opettajakollegan poika. Asuimme 1960-luvulla samassa kerrostalossa kuin Skyttet ennen Tommin syntymää Meijerikadun (nyk. Virkakuja) ja Antti Chydeniuksen kadun kulmassa ja kävin usein vaahtosammuttimen kokoisena heidän luonaan yksin kylässä. No niin, takaisin Mangoon. Kaiken kaikkiaan Mangossahan soitti jo tuolloin tosi kovia tyyppejä - enkä tarkoita nyt itseäni.

KEIKALLA

Ensimmäinen keikka, jolla Mangon kanssa soitin, oli kesäkuussa Länsipuistossa. Ylen Kokkolan toimitus äänitti sen ja soitti siltä radiossa kaksi kappaletta. Ensimmäinen kappale oli jatsahtava versio vanhasta valssista "Rantakoivun alla" ja toinen kappale oli muistaakseni "Base". Yhtyeen kosketinsoittajan Janne Peltoniemen laatiman keikkalistan mukaan kesäkuussa yhtye soitti 20.6.1987 Midnight Jazzissa, ja tällä keikalla en valitettavasti ollut mukana. Luultavasti olin livistänyt viikonlopuksi tyttöystäväni luokse Keski-Suomeen. Toinen keikka, jolla bändin kanssa soitin oli niin ikään Länsipuistossa minun muistikuvani mukaan syyskuussa 1987 (eikä kesäkuussa kuusi päivää ensimmäisen keikan jälkeen, kuten Jannen listassa lukee). Näillä keikoilla oli kitaristina mukana Rintapään Petri.

Mango Machine Länsipuistossa 1987

Treenasimme aktiivisesti ja pidimme hauskaa koko kesän ja alkusyksyn lokakuun alkuun asti, jolloin palasin noin kuukauden myöhässä yliopisto-opiskeluitteni pariin. Kuuluin edelleenkin bändiin, mutta kovin usein en ehtinyt viikonloppuisin Kokkolassa käydä. Helsingin bändikuviot ja seurustelu veivät aikaa... Tästä syystä en ehtinyt helmikuussa 1988 Rock-Kokkolan keikalle, jolla perkussioita soitti sijastani Ahosen Mikael. Pääsiäisjameissa huhtikuun alussa 1988 sen sijaan olin mukana. Kitaran oli alkuvuoden aikana liittynyt Mikael Helén. Rock-Kokkolan keikalla ja pääsiäisjameissa fonia soitti Klemolan Tonin sijaan Pasi Rita.

Tuossa välissä ehdimme vielä vuoden 1987 loppuvuoden aikana äänittää demon Leo Longlife -kyntätehtailijan pojan (en valitettavasti muista hänen nimeään) studiolla teollisuuskiinteistössä Marinkaisissa eikä Helénin Mikki ollut vielä sillä mukana. Silloin oli menossa kitaraton välivaihe Rintapään Petrin (kitara) syksyllä tapahtuneen eron jälkeen. Petri kyllä palasi myöhemmin bändiin, mutta tuolloin taas minä en enää soittanut yhtyeessä. Sitä en muistanut, että Ylen Kokkolan alueradio

KEIKALLA

soitti demolle äänitettyjä kappaleita lähetyksessään joulukuussa 1987 (Kiitos, Janne). Tuo demo on edelleen hallussani, digitoituna ja "remasteroituna".

Keväällä 1988 bändi sai kutsun Helsinkiin tulla äänittämään näytteen Yleisradion "Kellarista eetteriin" -ohjelmaan. Minä en muistanut tarkkaa päivämäärää, mutta Peltoniemen Jannen keikkalista paljasti, että Ylen nauhoitus tapahtui viikon pääsiäisjämien jälkeen. Tällä nauhoituksella foniin oli palannut Klemolan Toni. Koko yhtye yöpyi luonani Helsingin keskustassa ja seuraavana aamuna ajoimme minibussilla Pasilaan. Ohjelmaa varten nauhoitimme "Basen" ja äänitys tapahtui Ylen legendaarisessa M 1 -studioissa, joka purettiin vuoden 2016 alussa. Tämä nauhoitus löytyy kokoelmistani digitoituna. Täytyy sanoa, että kappaleesta Marinkaisten studiolla äänitetyssä versiossa on parempi meininki.

Minä sitten opiskelu- ja työkiireiden takia jättäydyin kevään 1988 aikana Mangosta pois. Se on jälkikäteen vähän harmittanut. Mango Machine oli jo tuolloin mainio bändi, jossa soitti hyviä, nuoria muusikoita, jotka vielä kaiken lisäksi olivat todella mukavia tyyppejä.

Mango Machine koki joitakin kokoonpanomuutoksia olemassaolonsa aikana.

Helsingissä soitin erilaisissa bändiviritelmissä aina vuoteen 1994 asti, jolloin alkoi tauko, joka venyi 16 vuoden mittaiseksi. Uudelleen soittoharrastuksen pariin minut saatiin houkuteltua loppuvuodesta 2010. Tuotoksia löytyy soittokaverini Petri Rannikon bandcamp-sivuilta osoitteesta petrirannikko.bandcamp.com (Neon-Der-Thalas, Oskar Petterson Trio, Stefano Carvaconni Triad jne.).

Se, mikä jäi itselleni saldoksi näistä nuoruuden bändihommista, olivat hyvät muistot ja ystävyysuhteet, jotka ovat jatkuneet tähän päivään asti.

Petri Tanskasen soittohistoriassa esiintyvät kokoonpanot olivat:

MOJO – 1977 (Kokkola)

Jukka Jokisalo – kitara ja laulu, Vesa Sahlgren – kitara, Petri Tanskanen – rummut ja laulu, Ari Tarvainen – basso

CIRCUS – 1977 – 1978

Matti Puronvarsi – basso, Vesa Sahlgren – kitara ja laulu, Petri Tanskanen – rummut ja laulu

Vuonna 1978 orkesteriin liittyi vielä Rino Porko – kitara

GRAND SLAM – 1979 – 1980

Pasi Laajala – urut, Matti Puronvarsi – basso, Kari Rintala – soolokitara ja laulu, Vesa Sahlgren – soolokitara ja laulu, Petri Tanskanen – rummut ja laulu

MANGO MACHINE – 1986 (Kokkola)

Janne Peltoniemi – koskettimet, Kari Rintala – basso, Matts Helén – rummut, Petri Rintapää – kitara, Tommi Skytte – trumpetti/flyygelitorvi, Toni Klemola – saksofoni

MANGO MACHINE – 1987

Janne Peltoniemi – koskettimet, Kari Rintala – basso, Mats Helén – rummut, Petri Rintapää – kitara*, Petri Tanskanen – perkussiot, Tommi Skytte – trumpetti, Toni Klemola – saksofoni

- *syksyyn 1987 asti, loppuvuosi ilman kitaristia